

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησίᾳ τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφάιστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιοῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Ὁ Πάπας, ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος*

Ὁ οἰκουμενισμὸς ἐν δράσει

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Διονυσίου Τάτση

ἈΡΟΜΟΣ διπλῆς κυκλοφορίας ὁ Οἰκουμενισμὸς. Ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ 15' κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Φανάρι, στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος πρὸς τὸ Βατικανό. Καὶ αὔριο ἢ συνέχεια. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης στὸ Βατικανὸ καὶ ὁ Πάπας στὴν Ἀθήνα.

Πράγματι γίνανε ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Τυπικὰ δὲν ἔγινε ἀκόμα ἡ ἔνωση τῶν «ἐκκλησιῶν» μὲ τὴν Ἐκκλησία. Οὐσιαστικὰ ἐπῆλθε. Τὸ Κοινὸ Ποτήριο εἶναι ἐγγύς. Μὲ τὴν ἀλληλοανοχή καὶ τὴν εὐγενικὴ παράκαμψη τῶν δογματικῶν διαφορῶν θὰ ἐπιτύχουν τὸ ποθούμενο.

Περιμένουν λίγο ἀκόμα νὰ ὠριμάσει τὸ θέμα. Νὰ πάθουμε μεγαλύτερη μυωπία, νὰ ἐξασθενήσει ἡ μνήμη μας περισσότερο, νὰ χαλάσουμε καὶ ἄλλο στὸ ἦθος, νὰ χάσουμε τὴ δύναμη τῆς ὁμολογίας, νὰ γίνουμε ἀναίσθητοι ἀπέναντι στὴν αἴρεση, νὰ συνεργαστοῦμε ἀκόμα πιὸ πολὺ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους σὲ θέματα κοινωνικά, πολιτιστικά, παγκοσμιοποίησης, βιοηθικῆς, ἐκχριστιανισμοῦ τῆς οἰκουμένης κ.λπ., καὶ μετὰ ὅλα θὰ ἐξελιχθοῦν ὀμαλά, χωρὶς ἀντιδράσεις καὶ χωρὶς ἐμπόδια.

Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιο τῶν Οἰκουμενιστῶν. Ὁ Ὀρθόδοξος, ὅμως, λαὸς ἔχει διαφορετικὴ γνώμη.

Ἐκεῖνοι ἐνεργοῦν μετὰ ἀπὸ ἀποφάσεις τῶν συνόδων τους, ὅπου κανένα μέλος δὲν μπορεῖ νὰ διαφωνήσῃ. Ὅ,τι πεῖ ὁ Πατριάρχης, ὅ,τι πεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, αὐτὸ γίνεται. Ἐξ ἄλλου, πρὸς τὸν Πάπα κατευθύνονται καὶ νὰ μὴ τὸν μιμηθοῦν στὸν τρόπο λήψης ἀποφάσεων; Ἐκεῖνος τοὺς δίνει «ἀλάθητα» μαθήματα!

Ὁ λαὸς, ἀντίθετα, ἀνησυχεῖ καὶ ἀπογοητεύεται. Μέρα μὲ τὴ μέρα χάνει τὴν ὅποια ἐμπιστοσύνη εἶχε στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ στὶς Συνόδους. Ἄδυνατεῖ νὰ δεχτεῖ τὶς πρωτοβουλίες καὶ τὰ σχέδια τῶν Οἰκουμενιστῶν. Μένει στὴν Ὀρθόδοξη Πίστη καὶ ἀρνεῖται τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς.

Ἦνθα ἔχουν, ὡστόσο, ἀδελφοί, ποὺ δὲν γνωρίζουν ὅτι ἡ δική τους θέση εἶναι ἐξέχουσα μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ὅτι μὲ τὴ δύναμή τους μποροῦν ν' ἀνατρέψουν ἀκόμα καὶ συνοδικές ἀποφάσεις. Στὴ δύσκολη ἐποχὴ μας, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ συνειδητοποιήσῃ καὶ ὁ τελευταῖος πιστός.

Θεωρῶ χρήσιμο νὰ ὑπενθυμίσω τὶ ἔγραφε ὁ ἀείμνηστος ἀρχιμ. Σπυρίδων Σ. Μπιλάλης γιὰ τὸ ρόλο τοῦ λαοῦ μέσα στὴν Ἐκκλησία:

«Ὁ Ὀρθόδοξος λαὸς παραμένει αἰέποτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ ἀνύστακτος φρουρὸς τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, μολοντί δὲν δύναται ὁ ἴδιος νὰ διατυπώσῃ ἐγκύρως καὶ αὐθεντικῶς τὸ περιεχόμενον τῆς πίστεώς του. Ἄγνοεῖ τὴν δογματικὴν θεολογίαν, τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα, κατέχει, ὅμως, εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν τὴν διαίθησιν καὶ τὸ Ὀρθόδοξον κριτήριον, τὸ δυνάμενον νὰ ἀνατρέψῃ καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς ἀποφάσεις τῆς πλέον πολυαρίθμου Συνόδου, τῆς διεκδικούσης οἰκουμενικὸν κύρος».

* * *

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ τῶν Οἰκουμενιστῶν πρέπει νὰ ματαιωθοῦν ἀπ' τὸν ὀρθόδοξο λαό. Νὰ ὑψώσουμε ὅλοι φωνὴ διαμαρτυρίας. Δὲν ἀρκεῖ νὰ καταφερόμαστε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐναντίον τῶν Παπικῶν καὶ Προτεσταντῶν καὶ συγχρόνως νὰ ἐπαινοῦμε καὶ νὰ χειροκροτοῦμε τοὺς δικούς μας Οἰκουμενιστές. Πρέπει νὰ εἴμαστε καθαροὶ στὶς σκέψεις καὶ τολμηροὶ στὶς ἀντιδράσεις.

Β'.

Τὸ Καύχημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου*

*«Οἱ ἐπισκέψεις στοὺς αἰρετικοὺς
ἀποτελοῦν γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο
σπουδαῖα κατορθώματα καὶ γι' αὐτὸ καυχᾶται,
παρὰ τὶς ἀπαγορεύσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων»*

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Διονυσίου Τάτση

ΤΗΝ τελετὴ κοπῆς τῆς πρωτοχρονιάτικης βασιλόπιτας γιὰ τὸ προσωπικὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐνώπιον καὶ πολλῶν ἐπισήμων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Ἐκκλησία μας ὀφείλει νὰ δίνει τὴν μαρτυρία μιᾶς ζωντανῆς, προοδευτικῆς καὶ ἐκσυγχρονισμένης Ἐκκλησίας, τόσο στὸ ἐσωτερικό, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικό. Καὶ τὸ λέω αὐτὸ μὲ καύχηση, γιατί ὁ εὐρωπαϊκὸς προσανατολισμὸς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξη τῶν σχέσεών μας μὲ τὶς ἄλλες Ἐκκλησίες ὑλοποιήθηκε μὲ δύο κορυφαῖες ἐκδηλώσεις τῆ χρονιὰ πὺν πέρασε. Πρῶτη ἦταν ἡ ἐπίσκεψή μας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν στὴ Γενεύη καὶ δευτέρη ἡ πρόσφατη ἐπίσκεψή μας στὸν Πάπα Βενέδικτο Ιζ'».

Ἐπειδὴ τὰ λόγια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δὲν ἀφοροῦν μόνο τὴν Ἀρχιεπισκοπή, ἀλλὰ ἀναφέρονται στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γενικότερα, θὰ θέλαμε νὰ τὰ σχολιάσουμε, γατὶ εἶναι ἀποκαλυπτικά, ἀλλὰ καὶ γιατί δικαίωνουν τὰ ὅσα κατὰ καιροὺς γράφουμε –μετὰ παρρησίας καὶ ἀκατακρίτως.

1. Ζωντανή, προοδευτική κι έκσυγχρονημένη Έκκλησία

ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ή Έκκλησία πρέπει νὰ γίνει ζωντανή, ἀλλὰ πῶς; Μὲ τὴν ἐκκοσμίκευση, τὸ ἀριστοκρατικὸ ἦθος, τὰ κραυγαλέα σκάνδαλα, τὶς ἀπειλὲς καὶ διώξεις τῶν ζηλωτῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τὴν περιθωριοποίηση τῶν ἀξίων ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου, τὶς κοσμικὲς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ ὀρθοδόξου ἥθους; Ὅλα αὐτά, ὁμως, νεκρώνουν τὴν Έκκλησία καὶ ἀναγκάζουν καὶ τοὺς πιστοὺς ἀκόμα ν' ἀπομακρύνονται ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἡ Έκκλησία εἶναι παραδοσιακὴ. Τὸ ἦθος τῶν κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν δὲν προσαρμόζεται μὲ τὸ κοσμικὸ καὶ ἀμαρτωλὸ ἦθος, ποὺ ὑπάρχει στὴν κοινωνία. Ἡ ζωντανία τῆς Έκκλησίας ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα τῶν μελῶν τῆς καὶ ὄχι μὲ τὴ χαλάρωση τοῦ ἥθους καὶ τοὺς ποικίλους ἐκσυγχροτισμούς.

2. Εὐρωπαϊκὸς προσανατολισμὸς τῆς Έκκλησίας

Ο ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ τῆς Έκκλησίας δὲν εἶναι μόνο εὐρωπαϊκός. Ἡ Έκκλησία δὲν ἔχει ἓναν προσανατολισμὸ, οὔτε καὶ μπορεῖ ἓνας Ἀρχιεπίσκοπος ἢ καὶ μία Σύνοδος νὰ τὸν περιορίσει, ἀνάλογα μὲ τὸν πολιτικὸ προσανατολισμὸ τῆς Χώρας. Ὁχι, μῦριες φορὲς ὄχι. Ἡ Έκκλησία πρέπει νὰ βλέπει πρὸς ὅλες τὶς ἡπείρους, ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι καὶ προπαντὸς πρέπει νὰ εἶναι στραμμένη πρὸς τὸν Οὐρανό, τὸν ὁποῖο ξεχνοῦν οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ κοινωνικά, πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα.

3. Τὸ καύχημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

ΟΙ ΔΥΟ ἐπισκέψεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸ Π.Σ.Ε. καὶ στὸ Βατικανὸ προκάλεσαν ἀντιδράσεις –οἱ ὁποῖες δὲν ἐκδηλώθηκαν ἀκόμα στὸ μέτρο, ποὺ θὰ ἔπρεπε– καὶ προφανῶς δὲν εἶχαν λαϊκὸ ἔρει-

σμα. Καὶ ὁμως, αὐτὲς οἱ ἐπισκέψεις στοὺς αἰρετικούς ἀποτελοῦν γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο σπουδαῖα κατορθώματα καὶ γι' αὐτὸ καυχᾶται, παρὰ τὶς ἀπαγορεύσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων! Ἐνδιαφέρον θὰ ἦταν νὰ γνωρίζαμε, ἂν παράλληλα καυχᾶται καὶ γιὰ τὸν σκανδαλισμὸ τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ, τὸν ὁποῖο κάποτε κινητοποίησε γιὰ τὴν συγκέντρωση τῶν ὑπογραφῶν...

Ἐμεῖς, οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀσήμαντοι, ποῦ δὲν ἀκολουθοῦμε τὸ ἄρμα τῶν κρατούντων κι ἔχουμε σκανδαλιστεῖ πολλές φορές ἀπ' τοὺς Οἰκουμενιστές, ἔχουμε διαφορετικὸ καύχημα ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἀρνούμενοι τοὺς αἰρετικούς καὶ ὑπομένοντας τὶς ἀπειλὲς καὶ τὶς διώξεις, μένουμε σταθεροὶ στὸν ἱερό μας ζῆλο. Καὶ εἴμαστε πολλοί. Περισσότεροι ἀπ' ὅ,τι μᾶς ὑπολογίζουν.

(*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1668/8.12.2006, σελ. 1. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1674/26.1.2007, σελ. 1. Ἐπιμέλ. ἡμετ.